

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27.10.1993, sp. zn. 5 To 66/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:5.TO.66.1993.1

Číslo: 25/1994

Právní věta: Podmínkou pro uložení trestu vyhoštění podle § 57 tr.zák. je, pokud jde o státní příslušnost obžalovaného, zjištění, že obžalovaný není státním občanem České republiky. Přitom je třeba, pokud jde o bývalého občana České a Slovenské Federativní Republiky, aplikovat právní předpisy o státním občanství České republiky (zák.č.40/1993 Sb.,zák.č.39/1969 Sb.). Není třeba zjišťovat, zda obžalovaný je státním občanem jiného státu.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 27.10.1993

Spisová značka: 5 To 66/93

Číslo rozhodnutí: 25

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Trest vyhoštění

Předpisy: 140/1961 Sb. § 57

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 25

II. Podmínkou pro uložení trestu vyhoštění podle § 57 tr. zák. je, pokud jde o státní příslušnost obžalovaného, zjištění, že obžalovaný není státním občanem České republiky. Přitom je třeba, pokud jde o bývalého občana České a Slovenské Federativní Republiky, aplikovat právní předpisy o státním občanství České republiky (zák. č. 40/1993 Sb., zák. č. 39/1969 Sb.). Není třeba zjišťovat, zda obžalovaný je státním občanem jiného státu.

(Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27.10.1993 sp. zn. [5 To 66/93](#))

K odvolání obviněného F. S. zrušil Vrchní soud v Praze rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ve výroku o náhradě škody ohledně poškozené K. S., a ohledně poškozeného státu zastoupeného Poliklinikou II Hradec Králové, a znovu o náhradě škody rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný F. S. uznán vinným pokusem trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 odst. 1, 2 písm. a), d) tr. zák., a odsouzen podle § 219 odst. 2 tr. zák. k nepodmíněnému

trestu odnětí svobody na třináct let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny, a podle § 57 tr. zák. k trestu vyhoštění. V dalším bylo rozhodnuto o náhradě škody tak, že obžalovaný F. S. je podle § 228 odst. 1 tr. ř. povinen zaplatit K. S. částku 35 415,30 Kč a Poliklinika II Hradec Králové byla podle § 229 odst. 1 tr. ř. s nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podkladem odsuzujícího výroku bylo zjištění, že obžalovaný F. S. 14.10.1992 v době od 03.15 hod. do 03.45 hod. v Hradci Králové, Skupova 1090, po žebříku vnikl otevřeným oknem do bytu své tehdejší manželky K. S., kde ji v ložnici v úmyslu usmrtit napadl tak, že ji nožem s délkou čepele 10 až 12 cm zasadil bodnořeznou ránu do levého podžebří s proniknutím do levé pohrudniční a břišní dutiny, a další ránu do pravé bederní krajiny s bodným poraněním levého jaterního laloku, levé části bránice a dolního laloku levé plíce, přičemž ke smrti poškozené nedošlo jen díky rychlému a kvalifikovanému lékařskému zákroku. Vzápětí na to v dětském pokoji napadl nezletilé dcery tak, že B. S., nar. 20. 1. 1984, zasáhl uvedeným nožem do oblasti horní hrudní kosti bez proniknutí do hrudní dutiny a V. S., nar. 7. 10. 1985, bodl dvakrát do levé části hrudníku a způsobil jí bodná poranění, zejména levé části bránice, sleziny, dvojnásobnou perforaci tlustého střeva a poranění tenkého střeva s bezprostředním ohrožením života, přičemž ke smrti obou dětí nedošlo jen náhodou.

Proti rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný F. S., který napadl výrok o vině, a v návaznosti na to i výrok o trestu. Proti výroku o vině namítl, že neměl v úmyslu usmrtit manželku a děti. Uvedl, že do bytu přišel proto, aby se pokusil obnovit narušené soužití s manželkou, a že jí zasadil bodné rány teprve poté, co na jeho přítomnost v bytě začala reagovat křikem. V dalším uvedl, že si není vědom toho, že by nějak zaútočil proti dětem, a namítl, že v této části jednání musel být nepřičetný. Vyjádřil názor, že jeho jednání proti manželce mělo být posouzeno jen jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák., stejně jako jeho jednání proti dceři V. S., zatímco jednání proti dceři B. S. mělo být posouzeno jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák. Uložený trest označil za nepřiměřeně přísný. V závěru odvolání navrhl, aby Vrchní soud zrušil napadený rozsudek, a aby vrátil věc Krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí, případně aby zrušil alespoň výrok o trestu a aby mu uložil mírnější trest pod spodní hranicí sazby, za použití ustanovení § 40 odst. 2 tr. zák.

Vrchní soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž mohl obžalovaný podat odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, a přihlížející přitom i k vadám, které nebyly odvoláním výtýkány, dospěl k následujícím závěrům.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž bylo postupováno v podstatě ve shodě s trestním řádem. V tomto řízení nedošlo k tak podstatným vadám, které by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby.

Vadou řízení, které předcházelo rozsudku, je jen to, že Krajský soud v hlavním líčení provedl důkaz přečtením protokolů o výsleších poškozených svědkyň B. S., nar. 20. 1. 1984, a V. S., nar. 7.10.1985, z přípravného řízení. Při výslechu těchto svědkyň v přípravném řízení nebylo respektováno, že jde o dcery obžalovaného F. S., a že proto mají právo odepřít výpověď podle § 100 odst. 1 tr. ř. O tomto právu nebyly svědkyně poučeny. Z protokolů o výsleších obou svědkyň, jako osob mladších než patnáct let, vyplývá, že způsobem uvedeným v poslední větě ustanovení § 101 odst. 1 tr. ř. byly poučeny jen o tom, že musí vypovídat pravdu. Chybí však přiměřené poučení o tom, že mají právo odepřít výpověď z důvodu, že obžalovaný je jejich otec. V důsledku této vady, k níž došlo v přípravném řízení, nepřicházelo v úvahu, aby v hlavním líčení byl proveden důkaz přečtením protokolů o výsleších svědkyň. Pokud Krajský soud přesto protokoly přečetl, provedl důkaz způsobem odporujícím trestnímu řádu. Jde o vadu takové povahy, která vylučuje, aby skutková zjištění mohla být o vadně provedený důkaz opírána.

Přesto Vrchní soud nezrušil napadený rozsudek pro tuto vadu a nepostupoval podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. I když k důkazu, který byl vadně proveden přečtením protokolů o výsleších obou dětí, není možno přihlížet, jsou skutková zjištění ohledně přítomnosti obžalovaného v bytě včetně přítomnosti v dětském pokoji, i skutková zjištění ohledně útoku obžalovaného proti oběma dětem a ohledně jejich zranění dostatečně podložena ostatními důkazy, které byly provedeny podle trestního řádu, zejména výpověďmi svědků K. S. (která byla řádně poučena i podle § 100 odst. 1 tr. ř. jako manželka obžalovaného), M. T. a M. S.

Bez ohledu na vytknutou vadu řízení jsou skutková zjištění Krajského soudu úplná a správná, neboť mají plnou oporu v těch důkazech, které byly provedeny podle trestního řádu. To se týká nejen doby a místa spáchání činu, povahy jednání obžalovaného, následku tohoto jednání a dalších okolností, které charakterizují posuzovaný skutek po objektivní stránce, a z hlediska totožnosti obžalovaného jako pachatele skutku, ale také subjektivní stránky činu, tj. úmyslu, jímž byl obžalovaný veden. V tomto ohledu učinil Krajský soud opodstatněný závěr, že jednání obžalovaného bylo vedeno úmyslem usmrtit manželku a obě děti. I když obžalovaný takový úmysl popřel, Krajský soud ho přesvědčivě dovedl ze způsobu spáchání činu a z povahy zbraně použité k útoku proti všem třem poškozeným.

Obžalovaný napadl poškozené v noci nenadálým útokem provedeným za situace, kdy poškozené spaly, resp. bezprostředně poté, co se probudily jeho přítomností. Šlo tedy o situaci, kdy obrana poškozených byla krajně znesnadněna a prakticky téměř vyloučena. Bodné, resp. bodnořezné rány proti poškozeným vedl obžalovaný tak, že směřovaly zejména proti hrudi a byly cíleny do hrudní a břišní dutiny, tedy do míst, kde jsou uloženy životně důležité orgány, s jejichž poraněním jsou zpravidla spojeny smrtelné následky. Rány nebyly vedeny nijak chaoticky nebo nahodile, ale z hlediska lokalizace na těle poškozených byly soustředěny právě do takových míst, jejichž zasažení obvykle vede ke smrtelným následkům. Smrtelný následek reálně také hrozil v případě poškozených K. S. a V. S., a to v důsledku vykrvácení do hrudní, resp. břišní dutiny, přičemž byl odvrácen jen díky rychlé a kvalifikované lékařské pomoci. U poškozené B. S. bodná rána směřující proti jejímu hrudníku nepronikla do hrudní dutiny a nevyvolala akutní nebezpečí smrti v důsledku vykrvácení do hrudní dutiny v podstatě jen proto, že náhodně narazila na hrudní kost. K tomu všemu přistupuje okolnost, že obžalovaný k útoku proti poškozeným použil nože s délkou čepele 10 až 12 cm s ostrou špicí. Jednalo se tedy o zbraň způsobitou proniknout do těla každé z poškozených tak hluboko, aby způsobená zranění představovala bezprostřední ohrožení života. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že za uvedených okolností učinil závěr, že jednání obžalovaného sledovalo úmysl usmrtit poškozené, a Vrchní soud se s tímto závěrem ztotožnil.

V souladu se zákonem Krajský soud posoudil jednání obžalovaného jako pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 odst. 1,2 písm. a), d) tr. zák. Správně přitom dovedl, že toto jednání, které bylo pro společnost nebezpečné, bezprostředně směřovalo k tomu, aby obžalovaný jiného úmyslně usmrtil, a že obžalovaný se tohoto jednání dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo. Pokud jde o okolnosti, podmiňující použití vyšší trestní sazby, Krajský soud opodstatněně přihlédl k tomu, že obžalovaný spáchal čin na více osobách, a že čin směřoval i proti osobám mladším než patnáct let. Pro aplikaci ustanovení § 219 odst. 2 písm. a), d) tr. zák. přitom byly splněny nejen formální podmínky vymezené v těchto ustanoveních, ale i materiální podmínka uvedená v § 88 tr. zák., totiž podstatně vyšší stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost právě vzhledem k uvedeným okolnostem. S Krajským soudem se Vrchní soud ztotožnil i v tom, že nešlo o „trojnásobný trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1,2 písm. a), d) tr. zák. ukončený ve stádiu pokusu dle § 8 odst. 1 tr. zák.“, jak bylo uvedeno v obžalobě. Útok obžalovaného proti manželce a dětem měl v posuzovaném případě povahu jednoho jednání, které zároveň směřovalo proti třem poškozeným. Obžalovaný vnikl neoprávněně do bytu, v němž všechny tři poškozené osoby byly přítomny, s úmyslem je všechny usmrtit. Jednání obžalovaného proti každé z poškozených bylo provedeno v bezprostřední časové návaznosti prakticky bez jakékoli přetržky, a to tímž způsobem a

za použití téže zbraně. Tomuto charakteru jednání obžalovaného odpovídá právní závěr, že šlo o jediný skutek a jediný trestný čin vraždy ve stádiu pokusu.

Krajský soud na podkladě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, správně shledal, že v osobě obžalovaného F. S. jde o příčetného, a tedy trestně odpovědného pachatele. Příčetnost obžalovaného nebyla nijak dotčena ani v té části jeho jednání, které směřovalo proti dětem.

Neoprávněné vniknutí obžalovaného do bytu manželky mělo charakter porušování domovní svobody (§ 238 tr. zák.). I když obžalovaný byl manželem poškozené K. S., měl bydliště jinde (v obci Viničky, okr. Trebišov ve Slovenské republice), a to od ledna 1992, kdy společný byt opustil, a nadále s manželkou již trvale nežil. V době posuzovaného činu tedy již nešlo o společný nájem bytu manželky (§ 703 odst. 3. obč. zák., ve znění zák. č. 509/1991 Sb.), a byt měl ve vztahu k obžalovanému povahu „bytu jiného“ (tj. bytu jiné osoby) ve smyslu § 238 tr. zák. Vniknutí obžalovaného do bytu pak mělo povahu neoprávněného vniknutí, jak má na mysli ustanovení § 238 tr. zák. Porušení domovní svobody však v daném případě bylo relativně bezvýznamným a zanedbatelným prostředkem k spáchání trestného činu vraždy, resp. jeho pokusu, a proto lze uzavřít, že jednočinný souběh obou trestných činů je z důvodu tzv. faktické konzumace vyloučen. Lze tak souhlasit s tím, že Krajský soud neposoudil skutek též jako trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 tr. zák.

Trest, který byl obžalovanému F. S. uložen, je v souladu s hledisky uvedenými v § 31 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák. a odpovídá i účelu trestu, jak je vymezen v § 23 odst. 1 tr. zák. Uložený trest vystihuje stupeň nebezpečnosti činu pro společnost, neboť odpovídá významu chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobu provedení činu a jeho následku, který hrozil i který objektivně nastal, okolnostem, za kterých byl čin spáchán, osobě obžalovaného, míře jeho zavinění a pohnutce, s níž se činu dopustil. Uložený trest náležitě vyjadřuje také to, do jaké míry se jednání obžalovaného, které bylo pokusem trestného činu, přiblížilo k jeho dokonání a jaké byly důvody, pro které k dokonání trestného činu nedošlo. Uložený trest odpovídá rovněž možnostem nápravy obžalovaného a nijak není v rozporu ani s jeho osobními poměry.

To vše platí především pro trest odnětí svobody, jehož výměru Krajský soud zvolil pod polovinou zákonné trestní sazby stanovené v § 219 odst. 2 tr. zák. v rozpětí od dvanácti do patnácti let.

Zákonu odpovídá také výrok o trestu vyhoštění. Krajský soud správně dovodil, že uložení tohoto trestu je odůvodněno z toho hlediska, že to vyžaduje bezpečnost lidí, jak má na mysli ustanovení § 57 tr. zák. Po zániku České a Slovenské Federativní Republiky podle čl. 1 odst. 1, 2 ústavního zákona č. 542/1992 Sb. lze trest vyhoštění podle § 57 tr. zák. uložit při splnění dalších podmínek, které jsou v tomto ustanovení uvedeny, takovému pachateli, který není občanem České republiky. Obžalovaný F. S. sice byl do 31. 12. 1992 občanem České a Slovenské Federativní Republiky, avšak nestal se občanem České republiky podle § 1 odst. 1 zák. č. 40/1993 Sb. a ani nenabyl státního občanství České republiky některým ze způsobů uvedených v § 2 zák. č. 40/1993 Sb. Pro úplnost je třeba dodat, že obžalovaný nebyl občanem České republiky ani podle § 2 odst. 1 zák. č. 39/1969 Sb. (ve znění pozdějších zákonů), protože se narodil v obci Viničky, okr. Trebišov ve Slovenské republice a občanství České republiky si nezvolil prohlášením podle § 3 zák. č. 39/1969 Sb., ani je nenabyl jiným ze způsobů stanovených v tomto zákoně. K opodstatněnosti uložení trestu vyhoštění je nutno ještě uvést, že manželství obžalovaného s poškozenou K. S. bylo již pravomocně rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové z 24.11.1992 sp. zn. 7 C 277/91, a že obžalovaný má trvalý pobyt v obci Viničky, okr. Trebišov ve Slovenské republice.

Z toho, co bylo až dosud uvedeno, je zřejmé, že Krajský soud správně rozhodl o vině a trestu. Vrchní soud proto ponechal výrok o vině a výrok o trestu beze změny.

O náhradě škody však Krajský soud rozhodl chybně, a to jak ve vztahu k poškozené K. S., tak ve vztahu k poškozenému státu zastoupenému pověřeným zdravotnickým zařízením.

Poškozené K. S. Krajský soud přiznal částku 35 415,30 Kč. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že jde o součet částek bolestného 33 712,50 Kč, ušlého výdělku za dobu pracovní neschopnosti 1493 Kč a výdajů spojených s čištěním koberců a s nákupem čistících prostředků 209,80 Kč.

Pokud jde o bolestné, Krajský soud zahrnul do částky 33 712,50 Kč nejen bolestné poškozené K. S., které bylo ohodnoceno 468,75 body, ale i bolestné poškozené B. S., které bylo ohodnoceno 15 body, a bolestné poškozené V. S., které bylo ohodnoceno 640 body. Tento postup Krajského soudu byl v rozporu se zásadou, že odškodnění bolesti formou bolestného podle § 444 obč. zák. a podle vyhlášky č. 32/1965 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) je ryze osobním nárokem poškozeného, takže je omezeno jen na jeho osobu a za žádných okolností nepřechází na jiné osoby. Z toho vyplývá, že poškozené K. S. mohl Krajský soud přiznat pouze bolestné, které příslušelo jí a které bylo ohodnoceno 468,75 body, a nikoli též bolestné, které příslušelo poškozeným B. S. a V. S., byť šlo o její nezletilé děti.

Bolestné poškozeným B. S. a V. S. mohl Krajský soud přiznat za předpokladu, že by jejich nároky byly uplatněny způsobem uvedeným v § 43 odst. 2 tr. ř. Tak tomu ovšem nebylo. Jejich nároky uplatnila sice Mgr. M. V., advokátka, která však vystupovala na podkladě plné moci poškozené K. S. jako její zmocněnkyně podle § 50 odst. 1 tr. ř. Ze znění plné moci je patrné, že plná moc byla advokátce udělena poškozenou K. S. „k zastupování poškozené v trestní věci proti obviněnému F. S.“. Na tomto podkladě vznikl vztah poškozeného a zmocněnce pouze mezi poškozenou K. S. a advokátkou, nikoli též mezi poškozenými B. S. a V. S. na straně jedné a advokátkou na straně druhé. Z toho, jak poškozená K. S. v plné moci vymezila zmocnění, vyplývá, že plnou moc udělila pouze za sebe, a nikoli též za své nezletilé děti jako jejich zákonná zástupkyně. Advokátka tak měla zmocnění k uplatnění nároků poškozené K. S., a nikoli též zmocnění k uplatnění nároků jejich nezletilých dětí. Nároky poškozených B. S. a V. S. tedy byly uplatněny advokátkou, která ve skutečnosti nebyla jejich zmocněnkyní. Takto uplatněný nárok neodpovídal požadavkům ustanovení § 43 odst. 2 tr. ř. a nemohl být proto podkladem pro rozhodování soudu v adhézním řízení, pokud jde o poškozené B. S. a V. S. Pro úplnost je třeba dodat, že i v případech, kdy se nároky přiznávají nezletilým osobám k rukám některého z rodičů jako zákonného zástupce, je nutné, aby z výroku bylo patrné, že jde o nárok nezletilé osoby, která má postavení poškozeného. To znamená, že pokud by jinak byly splněny podmínky uvedené v § 43 odst. 2 tr. ř., mělo být bolestné přiznáno poškozeným B. S. a V. S. k rukám jejich matky K. S.

Avšak ani o výši bolestného nerozhodl Krajský soud správně. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že částku bolestného Krajský soud stanovil tak, že příslušný počet bodů násobil částkou 30 Kč. Krajský soud tak vycházel z takové výše odškodnění, která byla stanovena v čl. I vyhlášky č. 54/1993 Sb. Přitom však přehlédl, že podle čl. II této vyhlášky se bolest a ztížení společenského uplatnění z poškození na zdraví, které vznikly přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky, posuzují podle dosavadních předpisů. Vyhláška č. 54/1993 Sb., podle které za jeden bod přísluší 30 Kč, nabyla účinnosti 29. 1. 1993. Skutek, jímž v posuzovaném případě došlo k poškození zdraví, se však stal 14.10.1992, tedy před tím, než vyhláška č. 54/1993 Sb. nabyla účinnosti. Proto nebylo možno podle této vyhlášky postupovat a bylo třeba aplikovat dosavadní předpisy, tj. vyhlášku č. 32/1965 Sb., ve znění vyhlášky č. 76/1981 Sb. Podle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 32/1965 Sb., ve znění vyhlášky č. 76/1981 Sb., příslušela za jeden bod částka 15 Kčs. Z toho vyplývá, že poškozené K. S. příslušelo za 468,75 bodů bolestné v částce 7 031,25 Kč.

Ušlý výdělek poškozené K. S. za dobu její pracovní neschopnosti Krajský soud vyčíslil částkou 1493 Kč. Vycházel přitom ze zprávy zaměstnavatele poškozené, který ve svém vyjádření pouze uvedl, že

„rozdíl mezi ušlým výdělkem a nemocenskými dávkami činil 1493 Kčs“. Tím, že Krajský soud bez dalšího vycházel z citované zprávy, postupoval tak, že nerespektoval ustanovení § 446 obč. zák., podle něhož náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti poškozeného činí rozdíl mezi jeho průměrným výdělkem před poškozením a nemocenským. Podle § 17 odst. 1 vyhlášky č. 45/1964 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), kterou se provádějí některá ustanovení občanského zákoníku, se průměrný výdělek občanů v pracovním poměru (pracovníků), učňů, studentů a žáků, členů zemědělských družstev, která nepřešla na peněžitě odměňování osob, jenž v těchto družstvech pracují a nejsou k nim v pracovním poměru, jakož i osob povolaných k službě v ozbrojených silách, se určí podle pracovněprávních předpisů upravujících odpovědnost při pracovních úrazech a nemocech z povolání. Způsob, jímž se zjišťuje průměrný výdělek pro pracovněprávní účely, stanoví § 17 zák. č. 1/1992 Sb. Z vyjádření zaměstnavatele poškozené, jak k němu přihlížel Krajský soud, ovšem není patrné, zda zaměstnavatel skutečně vycházel z průměrného výdělku poškozené, ve smyslu výše citovaných ustanovení, a zda při určení průměrného výdělku postupoval skutečně podle § 17 zák. č. 1/1992 Sb. Krajský soud tedy v tomto ohledu rozhodl na podkladě nedostatečných důkazů (k tomu viz č. 10/1992 sb. rozh., občanskoprávní část, str.133, sešit č. 2-3).

Přiznání částky 209,80 Kč poškozené K. S. za vyčištění koberců a za nákup čistících prostředků bylo opodstatněné. Jde o náhradu škody, kterou obžalovaný způsobil tím, že v důsledku jeho činu byly koberce v bytě poškozené ušpiněny od krve. Obžalovaný za tuto škodu odpovídá podle § 420 odst. 1 obč. zák. Způsob a rozsah náhrady, jak ho Krajský soud stanovil, je v souladu s ustanoveními § 442 odst. 1,2 obč. zák. Pro snížení náhrady podle § 450 obč. zák. nebyly důvody. Nárok na náhradu uvedené škody byl uplatněn podle § 43 odst. 2 tr. ř. a doložen příslušnými doklady.

Poškozený stát zastoupený Poliklinikou II Hradec Králové uplatnil nárok na regresní náhradu podle zák. č. 33/1965 Sb., ve znění zák. č. 266/1991 Sb. Výši náhrady však neuvedl. Uplatněný nárok tak nebyl v souladu s ustanovením § 43 odst. 2 tr. ř. a nemohl být proto podkladem pro žádné rozhodnutí soudu v adhézním řízení, a to ani pro rozhodnutí podle § 229 odst. 1 tr. ř. Krajský soud proto o uvedeném nároku vůbec neměl rozhodovat. Navíc jako poškozený subjekt je ve výroku napadeného rozsudku uvedena Poliklinika II Hradec Králové, ačkoli správně jde o stát zastoupený Poliklinikou II Hradec Králové.

Ze všech těchto důvodů Vrchní soud z podnětu odvolání obžalovaného F. S. zrušil napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody ohledně poškozené K. S. a ohledně poškozeného státu zastoupeného Poliklinikou II Hradec Králové.

Za podmínek uvedených v § 259 odst. 3 tr. ř. Vrchní soud znovu sám rozhodl o náhradě škody tak, aby tento výrok byl v souladu se všemi příslušnými předpisy.